

серастът, като прехапа устни.

В това време тъмнокождрият кръстоносец, следван от дружина български и венгерски войскари, скоочи от коня си, — чийто чул, изплетен от ситни железни халкици стигаше чак до копитата му — следвайки примера на катепана, който го предвождаше. Той остави юздите в ръцете на своя верен телохранител и с бавни стъпки се отправи към бялоизмазаната, двукатна сграда, която се извиваше в лека дъга пред тях. От лявата страна на друма се плискаха многобройни пенести водопади, от дясната се спускаше скалиста урва. Изкачиха три каменни стъпала и преминаха под тесен каменен свод. Друмът ставаше все по-широк, послан с гладки плочи. Откъм широко отворената врата се притекоха български войскари. Поведоха ги през двора към стълбите, които отвеждаха към игуменските покои.

Андрея ^{II}Втори се огледа наоколо. Това ли бе двореца на български цар?

Манастирът бе на два ката, със широки чердаци, които го опасваха откъм двора по цялото протежение на горния кат. В средата на двора се издигаше църквата, посветена на света Богородица, с чудотворна, старинна икона на пречистата Дева, за която се разправяше, че била зографисвана от самия евангелист Лука.

От всички страни се трупаха монаси, които гледаха любопитно към непознатия чужденец. Андрея бързо изкачи стъпалата, посрещнат от игумена на манастира и цяла тълпа протопопи, екзарси и иеромонаси.

Когато пристъпи прага на тясната, продълговата стая, осветена от трепкащия пламък на едрото, златно кандило, кралят бързо преброди с поглед десетина мъже, които го чакаха прави, в дъното на стаята. Повечето от тях бяха облечени в тъмно, с дълги раса и дълги коси. Нима бе монах българският цар?

Той веднага спря очи въз един от тях, който изпъкваше между всички останали. Ала не с разкоша на облеклото, или почетността